

Suuri synnintunnustus

Neh. 9:1-37

Parannuksen tekijän rukous

Joku saattaa kysyä: Tajuan, että olen syntinen ja tiedän, että minun pitää tehdä parannus ja katua pahuuttani, mutta millainen on oikea katumusrukous?

Kun luemme Uutta testamenttia, löydämme sieltä useita parannussaarnoja kuten Johannes Kastajan puheet kansalle, Jeesuksen voi-huudot fariseuksille, Pietarin helluntaisaarnan, Stefanoksen saarnan juutalaisille johtajille, Jaakobin kirjeen varoitukset rikkaille ja Jeesuksen kirjeet seurakunnille Ilmestyskirjassa. Sen sijaan sieltä löytyy varsin harvoja parannusentekijöiden rukouksia. Syy on ilmeinen: Vanhassa testamentissa niitä on monia ja Jeesuksen aikalaiset kyllä ymmärsivät, mitä parannuksen tekeminen tarkoittaa ja millaiseen rukoukseen synnintunto vie armoa anovan. Niitä on useita Palmeissa, Nehemian kirjassa, Danielilla ja muualla. Tämän päivän pitkä katumusrukous Nehemian 9. luvussa antaa meille kuvan, mistä synnintunnustuksessa on kysymys.

Parannuksen tekeminen tarkoittaa sitä, että ihminen suostuu kohtaamaan Jumalan osoittaman totuuden itsestään. Sen hän pääsee näkemään lukemalla Raamattua, jossa Herra puhuu omalletunnonlemme. Kun ihminen havahtuu Jumalan kasvojen edessä tähän totuuteen, hän parahtaa itkemään syntejään, tunnustaa rukoillen Jumalalle erityisesti ne synnit, joista hän kokee syvintä häpeää. Sitten hän pyytää armoa ja anteeksiantamusta vedoten Jumalan yksipuoliseen armahtavaisuuteen ja laupeuteen, joka ilmestyi siinä, että Jeesus otti kantaakseen juuri noiden syntien rangaistuksen Golgatan ristillä. Jeesuksen kärsimyksen, kuoleman ja ylösnousemuksen perusteella hän ottaa uskossa vastaan syntien anteeksiantamuksen ja jää turvallisesti Jumalan armon varaan ja elävään yhteyteen Isän kanssa. Tämän parannuksen vaikuttaa Pyhä Henki käyttäen välineenä Jumalan sanaa ja kastetta. Parannus ei siis ole pelkkää katumusta, vaan se on aina kääntymistä Jumalan suuntaan, Jeesukseen päin. Siitä avautuu yhteys iankaikkiseen elämään Jumalan kanssa.

Ensi kertaa parannuksen tehnyt tulee Jumalan vihollisena Jeesuksen eteen ja antautuu Hänelle. Jatkossa hän joutuu usein palaamaan parannukseen, mutta ei enää Jumalan vihollisena vaan Isän sydämen murehduttaneena Jumalan langenneena lapsena. Joka kerta kysymyksessä on aina uusi kääntyminen Jumalan suuntaan pois omilta teiltä.

Yksilön parannus johtaa yhteiseen tunnustukseen

Kun Jerusalemin muurit olivat valmistuneet, lakia oli selitetty kansalle, ja lehtimajan juhlaa vietetty, seurasi suuri synnintunnustus. Kansa erottautui kaikista, jotka olivat liiton ulkopuolisia, ja nöyryydessä tunnusti syntinsä Jumalan edessä.

Nehemian oma syvä synnintunnustus kirjan alussa johti myöhemmin herätykseen ja kansan katumukseen ja parannukseen. Tätä tietä etenee evankeliumi tänäkin päivänä. Jos toivot läheistesi tekevän parannuksen synneistään, tee ensin parannus omista synneistäsi. Herätys kulkee heränneeltä sydämeltä toiselle.

Yhteinen synnintunnustus

Kansan synnintunnustus luvussa 9 on kauttaaltaan samalla ylistystä Jumalalle. Alkuosa (5-15) on kokonaan ylistystä siitä, mitä Jumala on itsessään, majesteettisuudessaan (5-6); siitä, että Hän oli perustanut kansakunnan Aabrahamin kautta (7-8); siitä, että Hän vapautti kansansa Egyptin orjuudesta (9-11); siitä, että Hän johdattaa kansaansa jatkuvasti (12-15).

Keskiosassa (16-31) Jumalan armo asetetaan jatkuvasti vastatusten kansan toistuvien lankeemusten kanssa. Synnin tunnustus oli samalla nöyrää ja rehellistä sen tunnustamista, että Jumala oli aina ollut valmis antamaan anteeksi.

Rukouksen lopussa (32-38) kansa anoo Jumalan armon jatkuvuutta, apua ja sitoutuu uuteen liittoon Herran kanssa. Rukous on meille malli siitä, miten meidän tulee lähestyä Jumalaa synnintunnustuksessa. Sydämemme vahvistuu, kun mietiskelemme Hänen kirkkauttaan ja Hänen armonsäilyvyyttä. Jumalan näkeminen kunniansaan ja armoissaan vie meidät synnin tunnustamiseen ja parannukseen.

Paastokehotus

1. Saman kuun kahdentenäkymmenentenäneljäntenä päivänä israelilaiset kokoontuivat paastoten, säkit yllään ja multaa pään päällä. 2. Israelin jälkeläiset erottautuivat kaikista muukalaisista, ja paikoillaan seisten he tunnustivat syntinsä ja isiensä rikkomukset. 3. He seisoivat paikoillaan, ja heille luettiin Herran, heidän Jumalansa, lain kirjaa neljännespäivän ajan. Toisen neljänneksen aikana he tunnustivat syntinsä ja maahan kumartuneina rukoilivat Herraa, Jumalaansa. 4. Jeesua, Baani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Seerebja, Baani ja Kenani nousivat leeviläisten korokkeelle ja huusivat kovalla äänellä avuksi Herraa, Jumalaansa.

Paasto pidettiin luultavasti Nehemian käskystä. Todennäköisesti kansa kokoontui temppelein esipihoille, säkkivaatteissa ja pää maahan asti kumartuneena. Surun ja nöyryytyksen ulkoisilla ilmaisuilla he antoivat Jumalalle kunniaa, nöyryyttivät itseään ja rohkaisivat toisiaan parannukseen. Aiemmin he eivät saaneet itkeä, mutta nyt heitä kehoitettiin itkemään. Heidän piti irrottaa pahuuden siteet. Esra oli erottanut heidät vieraista vaimoistaan muutamaa vuotta aikaisemmin, mutta he olivat langenneet samaan syntiin. Jumalan luo palaavan on erottauduttava synnistä ja syntisistä, sillä valolla ja pimeydellä ei ole mitään yhteyttä keskenään.

Kansa kuuli Herran puhuvan heille sanansa kautta, sillä he lukivat lain kirjaa. Sana ohjaa rukoukseen, sillä sen kautta Henki auttaa rukoilevia heidän heikkouudessaan. Aika jakautui tasan. Kolme tuntia he käyttivät pyhien kirjoitusten lukemiseen, selittämiseen ja soveltamiseen, ja kolme tuntia synnin tunnustamiseen ja rukoilemiseen.

Jumalan majesteettisuus

*5. Leeviläiset Jeesua, Kadmiel, Baani, Hasavneja, Seerebja, Hoodia, Sebanja ja Petahja sanoivat: "Nouskaa ja kiittäkää Herraa, Jumalaanne: Ikuisuudesta ikuisuuteen olkoon sinun kunnias nimesi siunattu ja korotettu yli kaiken kiitoksen ja ylistyksen. 6. **Sinä yksin olet Herra! Sinä olet tehnyt taivaat ja taivasten taivaat kaikkine joukkoineen, maan ja kaiken, mitä siinä on, meret ja kaikki, mitä niissä on. Sinä annat elämän kaikille, ja taivaan joukot kumartavat sinua.***

Seurakuntalaisia kehoitettiin kunnioittamaan Jumalan sanaa nousemalla seisomaan.

Tätä tapaa noudatetaan edelleen monissa seurakunnissa. Jumalaa palvottiin ainoana elävänä ja totisena Jumalana, itsestään olemassa olevana ja riippumattomana. *"Ei ole muuta Jumalaa kuin sinä yksin. Sinä olet luonut taivaan, maan ja meret ja kaiken, mitä niissä on."* Jumalan kaitselmus ulottuu korkeimpiin olentoihin, sillä ne tarvitsevat sitä, ja alhaisimpiin, sillä se ei väheksy niitä. Parhaat suoritukset Jumalan nimen ylistämisessä, jopa enkelien itsensä suoritukset, jäävät äärettömän paljon jälkeen siitä, mitä Herra ansaitsee. Laita kaikki taivaan ja maan ylistykset yhteen, eikä sanota tuhannesosaa siitä, mitä Jumalan kunniaa pitäisi sanoa.

Alkuseurakunnan rukous vainojen uhatessa alkaa samalla tavalla Jumalan tunnustamisella Valtiaaksi, joka on kaiken luoja: *"Valtias, sinä, joka olet tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on!"* (Ap.t. 4:24) Sekä parannusrukous että ylistys lähtevät liikkeelle siitä, että suuntaamme sydämemme ja mielemme siihen, ketä puhutteleme ja katselemme, millainen Hän on suuruudessaan ja väkevyydessään ja pyhyydessään sekä käsittämättömän suuressa armoissaan ja laupeudessaan.

Voisi kuvitella, että uskova alkaisi ylistää vasta sitten, kun hän on ensin tunnustanut syntinsä ja saanut osakseen armon Jeesuksen Golgatan uhrin perusteella. Totta kai silloinkin uskova ylistää, mutta Jumalaa saa ylistää jo siitä, että syntiensä syyllisyyden yhä painaessa hänen omaatuntoaan hän silti saa tulla Vapahtajan luo. On suuri armon ihme, että Herra ei heitä yhtään syntiensä kanssa kamppailevaa luotaan, kun tulemme Häneltä armoa anomaan.

Tunnustus Jumalan osoittamasta armosta

*7. Sinä olet Herra Jumala, joka **valitsit** Abramia. Sinä veit hänet pois Kaldean Uurista ja annoit hänelle nimen Abraham. 8. Sinä havaitsit hänet uskolliseksi kasvojesi edessä ja **teit** hänen kanssaan **liiton** antaaksesi hänen jälkeläisilleen kanaanilaisten, heettiläisten, amorilaisten, perissiläisten, jebusilaisten ja girgasilaisten maan. **Lupauksesi sinä olet täyttänyt, sillä sinä olet vanhurskas.***

Kiiruhtamatta luettelemaan syntejään kansa jatkoi ylistystään kertaamalla sitä, mitä Jumala oli menneisyydessä tehnyt. Jumalan armo ja uskollisuus meitä kohtaan ei ole vähäisempi nyt, kun se oli silloin kuin ensi kertaa saimme kokea syntiemme anteeksi saamisen. Menneiden Jumalan armon osoitusten kertaaminen vie meidät kylmä sitten yhä syvempään katumuksen ja nöyryyteen, kun muistamme, millaista ja kuinka uskollista ja hyvää Jumalaa vastaan olemme rikkoneet. Koskaan ei myöskään ole liian myöhäistä kiittää ja ylistää menneisyydessä kokemistamme Herran armon osoituksista. Sillä Jumalamme ei muutu, Hän on tänään sama kuin eilen ja aina iankaikkisuuteen asti.

Jos Herra piti lupaamansa liiton valitsemalleen Aabrahamille, meillä on vielä suurempi syy muistaa, että Hän on uskollinen sille uudelle liitolle, jonka Hän solmi Poikansa Jeesuksen Kristuksen Golgatan sovintoverellä meille, jotka uskomme Hänen nimeensä. Herran lupaukset ovat täyttyneet menneisyydessä, joten meillä on kaikki syy luottaa siihen, että ne täyttyvät myös tulevaisuudessa aina siihen suureen päivään asti, kun Herra Jeesus saapuu suuressa kunniaansa toisen kerran maan päälle. Meidän syntimme ja lankeemuksemme eivät tee tyhjäksi Herran liittoa ja Hänen lupauksiaan.

Tie vapauteen

9. *Sinä näit isiemme kurjuuden Egyptissä ja kuulit heidän huutonsa Kaislameren rannalla.* 10. *Sinä teit tunnustekoja ja ihmeitä rangaisten faraota, kaikkia hänen palvelijoitaan ja koko hänen kansaansa, sillä sinä tiesit heidän kohdelleen kansaasi ylimielisesti. Sinä teit itsellesi nimen, joka on suuri tänäkin päivänä.* 11. *Meren sinä halkaisit israelilaisten edessä, ja he kulkivat meren poikki kuivaa myöten, mutta heidän takaa-ajajansa sinä syöksit syvyyteen kuin kiven valtaviin vesiin.*

Sanotaan, että tänä päivänä maassamme ja laajemmin maailmassa eletään historiatonta aikaa. Se johtuu paljossa kuvitelmasta, että nyt teknisen kehityksen saavutettua hämmästyttäviä tuloksia, kaikki mennyt on tämän hetken rinnalla surkeaa. Mutta sanotaan, että kansakunta, joka unohtaa menneisyytensä, toistaa menneisyytensä virheet ja synnit. Henkilökohtaisella tasollakin meidän on nähtävä ei vain omaa historiaamme vaan myös perheemme ja sukumme menneisyyden. Meillä ei ole syytä unohtaa, mistä olemme pelastuneet, kuka on meidät pelastanut ja mitä tarkoitusta varten olemme pelastetut.

Rukoilijat palauttivat mieleensä sen vapautuksen, jonka Jumala oli heille antanut Egyptin orjuudesta. Vastauksena heidän huutoihinsa Jumala vapautti heidät ahdingosta. Herra kukisti heidän vainoojiensa ylpeyden ja osoitti hallitsevansa heitäkin. Vielä tänäkin päivänä Jumalan nimeä ylistetään tuosta ihmeellisestä pelastusteosta. Se tapahtui ihmein ja merkkein. Vapautuminen merkitsi vihollisten tuhoamista. Meidänkin vihollisemme synty, kuolema ja Saatana ovat saaneet kuolettavan iskun Jeesuksen voitossa Golgatalla ja ylösnousemuksen aamuna. Lopullinen tuho niille koittaa Jeesuksen paluussa kirkkaudessaan.

Johdatuksen armo

12. *Sinä johdit heitä päivällä pilvipatsaassa ja yöllä tulipatsaassa valaisten heille tien, jota heidän tuli kulkea.* 13. *Sinä laskeuduit Siinainvuorelle, puhuit heille taivaasta ja annoit heille oikeat tuomiot, luotettavat lait, hyvät säädökset ja käskyt.* 14. *Pyhän sapattisi sinä ilmoitit heille ja annoit heille käskyt, säädökset ja lain palvelijasi Mooseksen kautta.* 15. *Sinä annoit heille taivaasta leipää heidän nälkäänsä ja hankit heille kalliosta vettä heidän janoonsa. Sinä käskit heidän mennä ja ottaa omakseen sen maan, jonka olit kättä kohottaen luvannut heille antaa.*

Katumusrukouksessa meidän ei tarvitse jäädä muistelemaan vain sitä suurta vapautusta, jonka Herra antoi meille uskoon tullessamme, vaan saamme muistella myös kaikkea sitä hyvää, mitä Herra on uskon vaelluksemme aikana meille tehnyt ja antanut, miten Hän on johdattanut meitä ja varjellut monesta pahasta ja täyttänyt tarpeemme. Uskova saa käydä tämän hetkiseen synnintunnustukseen tietoisena siitä armosta, jota Herra on kaiken aikaa hänen elämässään osoittanut. Saamme tulla toistuvasti saman puhdistavan armolähteen luokse, josta olemme ammentaneet ennenkin. Se on sama Golgatan uhriveri kuin uskoon tullessammekin.

Synnin tunnustus

Varsinainen syntien tunnustaminen alkaa jakeesta 16 ja jatkuu jakeeseen 31 asti. Siinä synty ja lankeemukset asetetaan toistuvasti sitä vastaan, mitä hyvää Jumala kaiken aikaa teki ja millaista armoa Hän osoitti rikkojiakin kohtaan. Puhuessaan isiensä synneistä he itse asiassa samastuivat heihin. He tekivät täsmälleen samalla tavalla syntiä kuin isänsäkin, vaikka olivat saaneet yhtä suurta armoa osakseen.

Pohjimmiltaan meidänkin tämän päivän syntimme on luonteeltaan samaa kuin Israelin kansan. Se on korvien sulkemista Jumalan puheelle ja selän kääntämistä Hänelle.

16. *Mutta meidän isämme olivat **ylimielisiä**. He alkoivat niskoitella **eivätkä totelleet** sinun käskyjäsi. 17. He kieltäytyivät olemasta kuuliaisia **eivätkä muistaneet ihmeitäsi**, jotka sinä olit heidän keskellään tehnyt. He olivat niskureita ja valitsivat uppimiskaisuudessaan johtajan palatakseen takaisin orjuuteen. **Mutta sinä olet anteeksiantava Jumala**, armollinen ja laupias, **pitkämielinen** ja suuri armossa. Sinä **et hylännyt heitä**, 18. vaikka he tekivät itselleen valetun sonnivasikan ja sanoivat: 'Tämä on sinun jumalasi, joka on johdattanut sinut Egyptistä.' Vaikka he pahoin sinua pilkkasivat, 19. sinä olit suuri armossa etkä hylännyt heitä autiomaassa. Pilvipatsas ei poistunut päivällä heidän luotaan, vaan johti heitä tiellä, eikä tulipatsas poistunut yöllä vaan valaisi heille tietä, jota heidän tuli kulkea. 20. **Hyvän Henkesi sinä annoit opettamaan heitä**, mannaa et heiltä kieltänyt, ja vettä sinä annoit heidän janoonsa. 21. Neljäkymmentä vuotta sinä huolehdit heistä autiomaassa, **mitään heiltä ei puuttunut**. Heidän vaatteensa eivät kuluneet, eivätkä heidän jalkansa turvonneet. 22. Sinä annoit heidän haltuunsa valtakuntia ja kansoja, ja niiden maat sinä annoit heille reuna-alueita myöten. He ottivat omakseen Hesbonin kuninkaan Siihonin maan ja Baasanin kuninkaan Oogin maan. 23. Sinä teit heidän lapsensa lukuisiksi kuin taivaan tähdet ja veit heidät siihen maahan, jonka olit luvannut heidän isilleen, että he ottaisivat sen omakseen. 24. Heidän lapsensa ottivat maan omakseen. Sinä nöyryytit heidän edessään maan asukkaat, kanaanilaiset, jotka sinä annoit heidän käsiinsä yhdessä heidän kuninkaidensa ja maan kansan kanssa, jotta he voisivat tehdä näille, mitä tahtoivat. 25. He valloittivat linnoitetut kaupungit ja rehevän maan. He ottivat omakseen talot, jotka olivat täynnä kaikkea hyvää, kalioon hakatut vesisäiliöt, viinitarhat, öljypuut ja suuret määrät hedelmäpuita. He saivat syödä kyllikseen ja lihoivat. **He saivat nauttia sinun antimiesi runsaudesta**. 26. **Kuitenkin he niskoittelivat ja kapinoivat** sinua vastaan ja heittivät sinun lakisi selkänsä taakse. He tappoivat sinun profeettasi, jotka varoittivat heitä koettaen saada heidät kääntymään sinun puoleesi. Pahoin he sinua pilkkasivat. 27. Sen tähden sinä annoit heidät **ahdistajien käsiin**, ja nämä sortivat heitä. **Mutta kun he ahdistajien aikana huusivat sinua, sinä kuulit taivaassa ja suuren armosi tähden annoit heille vapauttajia**, jotka vapauttivat heidät ahdistajien käsistä. 28. Rauhaan päästyään he **tekivät jälleen** sitä, mikä oli **pahaa** sinun edessäsi. Silloin sinä jätit heidät vihollisten käsiin. Nämä sortivat heitä, mutta kun he jälleen huusivat sinua avukseen, sinä kuulit taivaassa ja **pelastit heidät laupeudessasi monta kertaa**. 29. Sinä **varoitit** heitä saadaksesi heidät jälleen noudattamaan lakiasi, mutta he olivat ylimielisiä eivätkä totelleet käskyjäsi. He tekivät syntiä säädöksiäsi vastaan, joita noudattamalla ihminen saa elää. Uppimiskaisina he käänsivät sinulle selkänsä ja olivat niskureita eivätkä totelleet. 30. Sinä osoitit kärsivällisyyttä heitä kohtaan vuodesta toiseen, ja Hengelläsi sinä varoitit heitä profeettojesi kautta, mutta he **eivät kuunnelleet**. Siksi sinä annoit heidät vieraiden kansojen käsiin. 31. Suuressa armossasi **et kuitenkaan tehnyt heistä loppua**. Sinä **et hylännyt heitä**, sillä sinä olet **laupias ja armollinen Jumala**.*

Jumala johdatti israelilaiset erämaan halki pilvi- ja tulipatsaan avulla, joka näytti heille, mitä tietä heidän tulisi kulkea, milloin heidän tulisi poistua ja milloin ja missä heidän tulisi levätä. Herra ohjasi kaikkia heidän vaiheitaan ja kaikkia heidän askeleitaan. Pilvi ja tulipatsas oli näkyvä merkki siitä, että Jumala oli heidän kanssaan, oh-

jasi ja varjeli heitä. Vaikka he synneillään vihoittivat Jumalan, hän kuitenkin suuressa armossaan jatkoi heidän johtamistaan eikä ottanut pilvi- ja tulipilaria pois. Kun armo jatkuu, vaikka olemme poikenneet pois Herran tahdosta, meidän on oltava kaksinkertaisen kiitollisia ja sitäkin syvemmin taivuttava parannukseen.

Herra antoi heille leipää taivaasta ja vettä kalliosta. He saivat rohkaisuksi lupauksen, että he saisivat mennä ottamaan Kanaanin maan omakseen. Tämä huolenpito jatkui kaikista heidän kapinoinnistaan huolimatta neljäkymmentä vuotta. Koskaan ei ole kansaa hoidettu niin hellästi. Herra piti huolta jopa heidän puvustostaankin. Niin pitkän ajan kuluessa heidän vaatteensa eivät vanhentuneet, ja vaikka tie oli karu ja vaivalloinen, eivätkä heidän jalkansa turvonneet. Heitä kannettiin kuin kotkan siivillä.

Lain antaminen Siinain vuorella oli suurin kaikista heille annetusta hyvästä ja suurin kunnia, josta he pääsivät osakseen. On suunnaton etuoikeus, kun Herra itse tulee alas ja puhuu kanssamme. Annettu laki oli erittäin hyvä. Yhdelläkään kansalla aurin-gon alla ei ollut yhtä oikeudenmukaista lakeja kuin heillä. Myös seremonialait olivat merkkejä Jumalan hyvyydestä ja esikuvia evankeliumin armosta.

Nyt meille uuden liiton uskoville on annettu vielä sanomattoman paljon enemmän, kun Jeesuksessa Jumala itse tuli luoksemme ja täytti kaiken sen, mistä uhrilait olivat olleet ennakointia. Hän ilmoitti meille, millainen on Isän sydän ja sovitti kaikki syntimme. Hän antoi oman Pyhän Henkensä omiensa sydämiin. Siksi myös korvien sulkeminen Herran puheelle on meille vielä suurempi synti kuin vanhan liiton ihmisille.

Erämaassa kansa löysi Jahven Jumalana, joka oli valmis antamaan anteeksi, armahdusten Jumalana. Hän ilmoitti itsensä Jumalana, joka antaa anteeksi vääryydet, rikkomukset ja synnit. Hänellä on valta antaa synnit anteeksi. Hän myös haluaa antaa anteeksi. Vaikka he hylkäsivät hänet, hän ei hylännyt heitä, kuten olisi voinut tehdä, vaan jatkoi huolenpitoaan ja suosiotaan heitä kohtaan.

Myöhemmin asetuttuaan Kanaaniin he myivät itsensä synneillään vihollistensa käsiin, mutta kun he nöyryivät ja anoivat apua, hän lähetti heille pelastajiksi tuomareita. Niiden kautta Jumala vapautti heidät monta kertaa, kun he olivat tuhon partaalla. Tämän hän teki, ei heidän ansiostaan, sillä he eivät ansainneet muuta kuin paha, vaan armonsa, ylenpalttisen armonsa vuoksi. Se ei kuitenkaan merkinnyt sitä, että Herra olisi myöntynyt heidän pahuuteensa tai katsonut sitä kuin sormien läpi.

Jumala lähetti langenneen kansansa luokse profeettoja ja antoi näille Henkensä opettamaan kansaa, mutta koska se ei ottanut vastaan opetusta, hän todisti Henkensä kautta heitä vastaan. Jos emme salli Jumalan sanan opettaa ja hallita meitä, se syyttää ja tuomitsee meitä.

Jumala lähetti profeettoja armahtaakseen kansaansa, jotta hänen ei tarvitsi lähettää tuomioitaan. Monta vuotta hän odotti, koska hän ei halunnut rangaista heitä. Hän odotti, tekisivätkö he parannuksen. Kun hän lopulta rankaisi heitä, hän ei kuitenkaan hävittänyt heitä kokonaan eikä hylännyt heitä. Hän ei tyhjentänyt kaikkea vihaansa heihin, sillä hän tahtoi parantaa eikä tuhota heitä.

Niin kuin katumusrukouksessaan Nehemia ja kansa tunnusti syntinsä ja toistamalla toisti esimerkkejä Jumalan hyvydestä, myös meidän tulee tehdä samoin. Pohjimmiltaan Jumalan hyvyys vetää meitä parannukseen. Mitä kiitollisempia olemme Jumalan armosta, sitä nöyremmäksi se painaa päämme nähdessämme omat suuret syntimme.

Tunnustetut synnit

Mitkä asiat kansa nyt tunnusti? Jumalan armon ja kärsivällisyyden valossa heidän oma syntinsä näyttäytyi heille kauhistuttavana. He olivat tehneet aivan samalla lailla kuin heidän esi-isiansäkin. Suurin synti oli ylpeys, jolla he kovettivat niskansa. Se on ihmisten itsepäisyyden, kovakorvaisuuden ja tottelemattomuuden perimmäinen syy. Jumalan sanan he olivat kuulleet, mutta eivät olleet noudattaneet Jumalan käskyjä. Jumalan teot he olivat nähneet, mutta eivät olleet välittäneet hänen ihmeistään. Lopulta hekin olivat tehneet epäjumalia ja korottaneet itsensä Jumalan yläpuolelle.

Toinen suuri synti oli se, että heille ei ollut riittänyt se hyvä, jota Herra runsaasti jakoi heille luvatussa maassa. He eivät kuunnelleet Jumalan lähettämiä profeettoja, vaan pahoinpitelivät heitä. He alkoivat harjoittaa kaikenlaista paha hyljätessään Herran sanan.

Me voimme helposti kuvitella, että pahan teko, väärä, haureus, murhat varkaudet ovat varsinaisia syntejämme, mutta tosi asiassa ne ovat seurausta siitä, että kieltäydymme kuulemasta Jumalan ääntä. Vain Jumalan sanassa on voima oikeaan ja hyvään elämään. Tietenkin meidän tulee tunnustaa kaikki se moraalinen väärä, mitä olemme tehneet, mutta synti on meissä syvemmillä. Se on pohjimmiltaan selän kääntämistä Jumalalle ja omille teille juoksemista. Niillä teillä himomme hallitsevat meitä ja niiden kautta Sielunvihollinen pyrkii viemään meitä takaisin orjuuteen. Yltäkylläisyys tekevät ihmisistä usein ylpeitä ja aistillisia.

Tässä me nyt olemme

32. Ja nyt, Jumalamme, sinä suuri, väkevä ja pelättävä Jumala, sinä, joka pidät liittosi ja laupeutesi voimassa: älä katso vähäksi kaikkea sitä ahdingkoa, joka on kohdannut meitä, kuninkaitamme, ruhtinaitamme, pappejamme, profeettojamme ja isiämme, koko sinun kansaasi, Assyrian kuninkaiden ajoista tähän päivään saakka. 33. Sinä olet vanhurskas kaikessa, mikä meitä on kohdannut. Sinä olet ollut uskollinen teoissasi, mutta me olemme olleet jumalattomat. 34. Meidän kuninkaamme, ruhtinaamme, pappimme ja isämme eivät ole noudattaneet sinun lakiasi eivätkä kuunnelleet sinun käskyjäsi ja todistuksiasi, joilla olit varoittanut heitä. 35. Ja vaikka he elivät omassa valtakunnassaan ja siinä antimien runsaudessa, jonka olit heille antanut, ja siinä avarassa ja rehevässä maassa, jonka olit heille lahjoittanut, he eivät kuitenkaan palvelleet sinua eivätkä kääntyneet pois pahoista teoistaan. 36. Katso, nyt me olemme orjia! Siinä maassa, jonka annoit isillemme, jotta he saisivat syödä sen hedelmiä ja antimia, siinä maassa meidän täytyy nyt olla orjina. 37. Se tuottaa runsaan sadon kuninkaille, jotka sinä syntiemme tähden olet pannut meitä hallitsemaan. He hallitsevat meitä ja karjaamme niin kuin tahtovat, ja me olemme suuressa ahdingossa."

Loppupäätelmänä kansa tunnusti, että heidän surkea tilansa orjuutettuna luvatussa maassa oli heille oikea tuomio Jumalalta. He asettivat katastrofaalisen tilansa Herran eteen ja suortuvat silmästä silmään katselemaan sitä surkeutta, jonka synti sai

aikaan. He myönsivät rehellisesti, että se johtui heidän synneistään. Köyhyys ja orjuus ovat synnin hedelmiä. Synti vie meidät kaikkinaisiin ahdinkoihimme.

Hädässään he kääntyvät Jumalan puoleen. Heidän ainoa pyyntönsä koko tässä pitkässä rukouksessa kuului: *Älä katso vähäksi kaikkea sitä ahdinkoa, joka on kohdannut meitä.* Nyt he eivät määränneet Jumalalle, mitä hänen tulisi tehdä heidän hyväkseen, vaan jättivät asian hänen huoleksensa. Pyynnössään he katsoivat Jumalaa sellaisena, jota on syytä pelätä, ja sellaisena, johon oli syytä luottaa. He vetosivat liittoon, jonka Jumala oli tehnyt. He tiesivät, että Jumala pitää liiton ja on laupias. He tunnustivat Jumalan oikeudenmukaisuuden kaikissa heidän ahdingoissaan. Heille ei oltu tehty mitään vääryyttä. *"Me olemme tehneet väärin rikkoessamme lakiasi, ja siksi sinä olet tehnyt oikein tuottaessasi meille kaikki nämä kurjuudet."*

Pohjimmiltaan parannus on juuri tätä: Tunnustamme olevamme täysin väärässä ja syyllisiä kaikkeen kurjuuteemme ja siitä huolimatta jättäydymme Vapahtajan Jeesuksen armon varaan. Siinä ei välttämättä tarvita kauhean pitkää rukousta. Yksi huuto: "Herra armahda!" saattaa riittää. Kysymys ei ole enää siitä, mitä sinä voisit tehdä, vaan pelkästään siitä, millainen on sinun armollinen Jumalasi, joka antoi Jeesuksen kärsiä sinun sijastasi sen kurjuuden, joka viime kädessä sinulle kuuluisi.

Rukouksen jälkeen

Rukous johti heidät siihen, että he palaisivat Jumalan ja lain pariin ja sitoutuisivat siihen, etteivät koskaan hylkäisi Jumalaa, vaan sitoutuivat seuraamaan Herran tahtoa. Luku 10 kertoo, mitä se merkitsi heille käytännössä. Heidän elämänsä alkoi kantaa parannuksen hedelmää. Palaamme siihen seuraavassa saarnassa.

Ennen buddhalaismunkki – nyt pastori

Hirokazu Matsuoka syntyi vuonna 1962 eräässä Tokion monista buddhalaisista temppeleistä. Hänen isänsä oli jo neljännen polven buddhalainen pappi tässä vanhassa temppelissä. Hänen isoisänsä oli Tendai –nimisen buddhalaisuunnan merkittävimpiä johtajia, mutta isä oli vaatimattomampi pappi, joka huolehti temppeliin kuuluvien ihmisten hautajaismenoista ja vainajien palvonnasta. Japanissa kuuluu asiaan, että temppelin papin vanhin poika jatkaa isänsä jalkojen jäljessä. Hirokazun vanhemmasta veljestä tulikin isänsä jälkeen temppelin pääpappi.

Nuoremman veljen olisi ollut lupa hakeutua tavallisiin opintoihin ja normaalin liike-elämän palvelukseen, mutta hänen yläasteella kokemansa koulukiusaaminen herätti hänessä syvän kaipauksen löytää vastaus kysymykseen: ”Miksi olen syntynyt ja mitä varten elän?” Hän tiesi, että hän olisi voinut lähteä toteuttamaan unelmiaan, etsimään yhteiskunnallista asemaa, arvostusta ja menestystä. Mutta hän ei nähnyt mitään järkeä kaikessa sellaisessa, ellei ensin ole löytänyt vastausta itse elämän tarkoitukseen.

Niinpä lukiosta päästyään hänkin päätti lähteä opiskelemaan buddhalaiseksi papiksi Tokion Taisho yliopistoon. Normaalisti papiksi riittää neljän vuoden opiskelu, mutta lahjakkaana ja tunnollisena opiskelijana ja buddhalaisiin harjoituksiin koko sydämeästään omistautuneen Hirokazu huomattiin ja häntä rohkaistiin jatkamaan vielä kaksi lisävuotta tutkimustyön parissa. Mutta tuhannet sivut syvällistä buddhalaista filosofiaa ja kokosydämiset uskonharjoitukset eivät tuoneet hänen janoamaansa vastausta elämän peruskysymyksiin kuudessakaan vuodessa. Väsymys alkoi painaa. Saadakseen jotain kevennystä elämäänsä hän alkoi harrastaa ko-

rean kielen opiskelua. Asiaan vaikutti osaltaan kanssakäynti Korean temppeleistä samaan yliopistoon tulleiden vaihto-opiskelijoiden kanssa. Maa ja sen kulttuuri alkoi kiinnostaa.

Kun hänelle vuonna 1988 tarjottiin mahdollisuus lähteä Souliin sikäläiseen buddhalaiseen yliopistoon valmistamaan väitöskirjaansa, hän tarttui heti tilaisuuteen. Elämä uudessa ympäristössä oli haastavaa ja mielenkiintoista, mutta sisintä hiertävä kysymys elämän tarkoituksesta ei ottanut väistyäkseen taka-alalle.

Vähän ennen joulua eräs ei-kristitty opiskelijatoveri pyysi häntä lähtemään kristillisen kirkon joulujuhlaan seuraksi. Mitään mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan Hirokazulla ei ollut, mutta kun Soulin monet kirkot loistivat jouluvalaistuksessa, hänessäkin heräsi uteliaisuus ja hän lupasi lähteä mukaan. Itse tilaisuudesta hän ei juuri mitään ymmärtänyt toisaalta puutteellisen koreankielensä vuoksi ja toisaalta siksi, että hän ei elämänsä missään vaiheessa ollut siihen mennessä törmännyt kristinuskoon. Mutta erään innokkaan kristityn taivuttelemana hän lupasi tulla seuraavana sunnuntaina myös jumalanpalvelukseen, jonka sisältöä hän ymmärsi vielä vähemmän. Mutta kun seurakunnan nuorten ryhmän vetäjä Jeong kysyi, haluaisiko hän aloittaa Raamatun opiskelun, hän vastasi empimättä myönteisesti. Syy oli siinä, että buddhalaisena pappina ja laajasti lukeneena buddhalaisuuden asiantuntijana hän oli jo pitempään tuntenut tarvetta tutustua myös Raamattuun. Kerran hän oli jopa aloittanut lukemisen, mutta se oli jäänyt ensimmäisten sivujen sukuluetteloiden kesken.

Tässä pienehkössä korealaisessa seurakunnassa Raamatun opiskelu tapahtui perusteellisena ryhmätyönä. Ensin kukin sai kotonaan tutkittavaksi tekstin kysymysten valossa, sitten pareittain ja ryhmässä käytiin teksti läpi ja lopuksi vielä kukin kirjoitti yhteenvedon kunkin kerran opinnoistaan ja luki sen seuraavassa kokoontumisessa. Hirokazu, joka oli tottunut järjestelmälliseen ja syvälliseen opiskeluun nautti Raamatun tutkimisesta ja iloitsi myös uusista kristityistä ystävästä, jotka osoittivat hänelle monenlaista ystävällisyyttä.

Mutta lopulta hän törmäsi seinää vastaan. Kukaan Raamatun lukija ei voi välttää sitä, että Raamattu väittää häntä syntiseksi ja vaatii ihmistä tekemään parannuksen. Mutta koko pienen elämänsä buddhalaista moraalista tiukasti noudattaneena Hirokazu on aivan mahdotonta hyväksyä sitä, että hän muka olisi syntinen ihminen. Niinpä hän päätti ilmoittaa hänen henkilökohtaiselle avustajalleen Jeongille, seurakunnan nuorisotyön vetäjälle, että hänen olisi pakko jättää Raamatun opiskelu tästä syystä.

Japanilaiseen tapaan hän ei kuitenkaan halunnut sanoa asiaa suoraan, vaan päätti kirjoittaa kirjeen. Hän vei sen torstaina postitoimistoon ja lähetti sen pikakirjeenä. Normaalisti se olisi ollut seuraavana päivänä perillä, mutta jostain sekaannuksesta johtuen se saapuikin perille vasta seuraavana keskiviikkona. Hänen palattuaan postitoimistosta soi puhelin. Jeong pyysi häntä kotiinsa illalliselle ja Hirokazu päätti mennä ajatellen, että ehtii hän asiansa keskustella sitten, kun kirje on saapunut perille. Lauantaina Jeong soitti taas eikä osoittanut oirettaakaan siitä, että olisi saanut kirjeen. Tällä kertaa hän pyysi Hirokazua luokseen yöpymään niin, että sunnuntaiamuna menisivät sitten yhdessä kirkkoon. Samalla hän lupautui auttamaan iltapäivän Raamatun opiskelun yhteenvedon tekemisessä. Hirokazu meni, koska päätti odottaa kirjeen saapumista.

Sen kertainen tutkistelu oli tekstistä: ”Aika on täyttynyt. Jumalan valtakunta on tullut lähelle, tehkää parannus ja uskokaa evankeliumiin.” (Mk.1:15) Normaalin yhteenvedon lisäksi tehtäväksi oli annettu kirjoittaa omin sanoin parannuksen tekijän rukous. Yhteenvedon Hirokazu sai jotenkuten kirjoitetuksi, mutta parannuksen tekijän rukousta hän ei millään saanut

kirjoitetuksi. ”Eihän hän ollut mikään syntinen! Miten hän olisi voinut kirjoittaa parannuksen tekijän rukouksen?” Useita tunteja hän istui tyhjän paperin edessä. Meni nukkumaan ja jatkoi yritystä varhain sunnuntaiaamuna yhtä huonolla menestyksellä. Lopulta vähän ennen kuin heidän piti lähteä kirkolle, hänelle välähti. Voisihan hän yrittää kirjoittaa rukouksen kuvittelemalla millaisen sen pitäisi olla, jos hän olisi sattunut olemaan syntinen. Kynä alkoi lentää: ”Jumala, olen tähän asti elänyt piittaamatta Sinusta mitään. Anna anteeksi. Olen syntinen enkä ansaitse tulla armahdetuksi, mutta ole minulle armollinen...” Koko paperi täyttyi tekstillä ja hän huokasi helpottuneena.

Menomatalla kirkkoon Jeong tarkisti tekstin ja lausui: ”Tätä päivää olen odottanut!” Mutta Hirokazu ei ymmärtänyt, mistä oli kysymys, sillä hänhän oli kirjoittanut vain tekstin vastauksena tehtävänantoon. Raamatun opiskelu alkoi jumalanpalveluksen jälkeen ja tuli hänen vuoronsa lukea yhteenveto. Mutta kun hän alkoi lukea kirjoittamaansa rukousta tapahtui ihme. Kyyneleet alkoivat valua vuolaina hänen silmistään ja töin ja tuskin hän kykeni pysymään pystyssä sydämensä murtumiselta. Kun rukous loppui, hänen sydämensä täytti sanoinkuvaamaton rauha ja ilo. Siinä hetkessä pyyhkäistiin pois hänen sydämensä ahdistava kysymys siitä, miksi elämä on niin tyhjää ja merkityksetöntä. Hänen sisimpänsä täytti vahva varmuus siitä, että Jumala elää. Jeesus on Totuus. Hän on Jeesuksen oma, ja Jeesus johtaa hänen elämäänsä. Jeesus itse on vastaus elämän tarkoitukseen.

Hirokazu oli toki buddhalaisuutta tutkimalla oppinut paljon ja monenlaista, mutta se oli ollut pelkkää pään tietoa, joka ei ollut antanut mitään voimaa. Pikemminkin mitä enemmän hän oli Buddhia rukoillut ja ajatellut pääsyä buddhalaiseen puhtaaseen maahan, sitä enemmän hän oli alkanut epäillä kaiken sen todellisuutta. Mutta kun hän uskoi Jeesukseen, joka kuoli hänen tähtensä ristillä ja nousu kuolleista ja käänsi sydämensä Jumalan puoleen, pelastuksen käsi tarttui häneen ja antoi hänelle uuden elämän. Siinä ei ollut kysymys vain pään tiedosta tai päänäpintymästä vaan todellisesta kokemuksesta. Samalla hän sai varmuuden siitä, että hän pääsee taivaaseen. Hän sai elämälleen selkeän päämäärän. Hän on matkalla kohti Jumalan taivaallista valtakuntaa.

Tämä väkevä muutos Hirokazussa tapahtui kaikkien muiden osanottajien silmien edessä. Pian hänet kastettiin. Hän lopetti välittömästi opintonsa buddhalaisessa yliopistossa ja keskittyi korean kielen opintoihin. Sitten hän matkusti Tokioon kertomaan äidilleen uudesta elämästään. (Isä oli vähän aikaisemmin kuollut.) Palattuaan Souliin hän sai parin viikon päästä puhelun äidiltään, joka oli tullut Souliin häntä tapaamaan. Mennessään hotellille, jossa äiti odotti, hän joutuikin kohtaamaan Tokion Taisho yliopiston entisiä professoreitaan ja Tendai-suunnan johtavia munkkeja, jotka olivat tulleet äidin mukana käännyttämään häntä takaisin buddhalaisuuteen. Monenlaista vastustusta hän joutui kokemaan, mutta sitä suuremmaksi kasvoi hänessä pelastuksen ilo.

Lopulta Herra johti hänet takaisin Tokioon, missä hän pian avioitui Koreassa tapaamansa kristityn neidon kanssa. Työskennellen kristillisessä kustannusliikkeessä hän aloitti opintonsa tokiolaisessa teologisessa seminaarissa, mistä hän valmistui pastoriksi 1996. Tätä nykyä hän toimii pastorina ja kiertää myös eri puolilla Japania evankelistana. Hän kertoo kohtaavansa Japanissa yllättävän paljon uskonnollista etsintää, joka suuntautuu paljossa perinteisen buddhalaisuuden suuntaan. Mutta tuo etsintä kertoo sen, että japanilaisten korviin on juuri nyt saatava evankeliumin hyvä uutinen, joka yksin voi pelastaa ihmisen.

Entä sinä?

Oli syntimme sitten moraalista turmelusta tai äärimmäistä kiltteyttä, molemmissa on pohjimmiltaan kysymys ylpeyden synnistä, nousemisesta Jumalan yläpuolelle. Siksi parannus merkitsee nöyryymistä Jumalan totuuden tuomittavaksi ja heittäytymistä Hänen armonsä varaan. Herra haluaa sinun elävän jatkuvassa parannuksessa. Joka päivä sinua kutsutaan tunnustamaan syntisi ja ottamaan vastaan armo Jeesuksen Golgatan uhrin tähde. Ellet vielä ole koskaan taipunut Jumalan edessä to- tuuteen, tänään sinua kutsutaan siihen. Parannus tuottaa hedelmänään elämän Herran yhteydessä.